

РОЗДІЛ 47

Коли настав час, усе трапилося швидко.

Було 30 липня, десь за чверть дев'ята, і проїхали вони лише годину. Рухалися повільно, бо минулої ночі пройшла сильна злива і асфальт став слизьким від води. Учора вранці Стю розбудив спершу Френні, а тоді й Гарольда з Гленом та розказав їм про самогубство Піріон, і відтоді їхня четвірка майже не розмовляла. Він винуватив себе, безпорадно думала Френ. Винуватив себе за щось, де його провини було стільки ж, як і в нічному дощі.

Френні хотілося сказати йому про це. Частково для того, щоб відчитати за егоцентризм, частково тому, що вона кохала його. Друге було фактом, якого вона вже не могла приховувати від себе. Вона гадала, що зможе переконати його відмовитися від думки, ніби смерть Пірі сталася з його провини... однак щоб переконати його, їй потрібно показати йому свої справжні почуття. Френ подумала, що доведеться грати відкрито. Так, щоб він це помітив. Але й Гарольд також це побачить. Тож цей варіант виключений... принаймні поки що. Френ гадала, що треба зробити це якнайшвидше, Гарольд чи не Гарольд. Не може вона ним вічно опікуватися. Тож йому доведеться про все дізнатись і... прийняти чи не прийняти. Френ боялася, що Гарольд обере останнє. Таке рішення могло призвести до чогось жахливого. Урешті-решт, у них при собі чимало стволів.

Вона раз по раз прокручувала ці думки в голові, аж раптом за поворотом вони натрапили на великий дім-причеп, який перевернувся та повністю перекрив дорогу. Його рожевий гофрований бік і досі виблискував від нічного дощу. Це було досить дивно, та на додачу вони побачили ще три універсали й великий евакуатор, що припаркувалися на узбіччі. І навколо них стояли люди, щонайменше дюжина.

Френ так здивувалася, що рвучко загальмувала. Її «хонда» ковзнула мокрою дорогою і мало не скинула Френ, перш ніж та встигла нею оволодіти. А тоді вони зупинилися більш-менш прямою шеренгою і вражено закліпали очима від вигляду стількох живих людей в одному місці.

— Окей, злазьте з мотоциклів, — мовив один із чоловіків.

Він був високим, із пісочного кольору бородою, у чорних сонцезахисних окулярах. На мить Френ знову опинилася на мейнській заставі, коли патрульний зупинив її за перевищення швидкості.

«Зараз він ще попросить показати водійські посвідчення», — подумала Френ. Та це був не Самотній Патрульний, який ловив право-

порушників і випишував квитанції любителям погазувати. За жовтобородим стояло коротким стрілецьким ланцюгом іще троє чоловіків. Усі решта були жінками. Щонайменше вісім жінок. Вони мали переляканий, блідий вигляд і маленькими групками купчилися біля універсалів.

Жовтобородий мав при собі пістолет. Кожен чоловік за його спиною був озброєний. Двоє з них почіпляли на себе різноманітне військове спорядження.

— Чорт, *злазьте*, я сказав, — повторив бородань.

Один із чоловіків позаду нього загнав патрон у коробку дула, і в туманному вранішньому повітрі почулося неприємне клацання, гучне й наказове.

Глен із Гарольдом здавалися спантелеченими й наполоханими.

«Вони ж як мішені в тирі», — думала Френні з дедалі більшою панікою. Вона й сама поки що не цілком усвідомила ситуацію, та співвідношення їхніх кількостей Френ не подобалося. «Чотири чоловіки, вісім жінок, — сказав її мозок, а тоді повторив гучніше й збентежено: — Чотири чоловіки! Вісім жінок!»

— Гарольде, — тихо сказав Стю.

Щось з'явилося в його очах. Якесь усвідомлення.

— Гарольде, не...

Тоді й почалося.

Гвинтівка Стю висіла в нього на спині. Він опустил одне плече, лямка ковзнула вниз, а наступної миті гвинтівка була вже в його руках.

— Не треба! — гнівно крикнув бородань. — Герві! Вьордж! Ронні! Хапайте їх! Рятуйте жінок!

Гарольд спробував вихопити пістолети, забувши, що кобуру потрібно розстебнути.

Глен Бейтман досі сидів за Гарольдом і стежив за всім враженими очима.

— *Гарольде!* — знову крикнув Стю.

Френні почала знімати з плеча свою гвинтівку. Вона почувалася так, ніби довколишнє повітря раптом сповнилося невидимою патокою — в'язкою речовиною, з якої вона ніколи не виборсається. З'явилося усвідомлення, що вони можуть отут померти.

— **ЗАРАЗ!** — крикнула одна з дівчат, попеляста блондинка.

Погляд Френні метнувся до дівчини, хоча вона й не припиняла змагатися з рушницею. Не дуже юна — їй було років двадцять п'ять щонайменше. Її волосся трималося на голові у формі нерівного шолома, наче вона взяла садові ножиці й сама його собі обчиржила.

Не всі жінки зрушили з місця — здавалося, від страху деякі з них впали в ступор. Та блондинка й ще троє кинулися вперед.

Усе це трапилося всього за сім секунд.

Бородань саме стояв, наставивши пістолет на Стю, та коли молода блондинка крикнула «Зараз!», дуло сіпнулося в її бік, наче рогулька, що відчула воду. Пістолет стрельнув — гучно, немов ломом пробили шмат картону. Стю звалився з байка, і Френні вигукнула його ім'я.

Наступної миті Стю вже стріляв, уперши лікті в асфальт — шкіра на руках була здерта після падіння, а «хонда» притисла одну ногу. Бородань позадкував, танцюючи, наче у водевілі, коли йдуть зі сцени після виступу на біс. Линяла картата сорочка роздувалася й підскакувала на його тілі. Він скинув руку з автоматичним пістолетом угору, до неба, і той ломокартонний звук пролунав іще чотири рази. Бородань завалився на спину.

Двоє з трьох чоловіків, що стояли позаду нього, рвучко озирнулися на крики блондинки. Один з них натиснув на обидва спускові гачки рушниці, старомодного 12-каліберного «ремінгтона». Приклад ні в що не впирався — чоловік тримав зброю за правим стегном, — тож коли рушниця вистрелила, рикнувши, наче грім у маленькій кімнаті, вона вилетіла з його рук, зчесавши шкіру з пальців, і заторохотіла дорогою. Обличчя однієї з жінок, які не зреагували на поклик блондинки, зникло за червоним маревом, і кілька секунд Френні дійсно чула, як кров заюшила на асфальт — так, ніби хлянув раптовий дощ. З кривавої маски дивилося єдине вціліле око. Погляд був очманілим і безтямним. А тоді жінка впала долілиць на дорогу. Універсал «форд кантрі сквайр» за нею вкривали чорні цятки картечі. Одне з вікон вкрилося катарактою молочно-білих тріщин.

Блондинка зчепилася з другим чоловіком, який розвернувся до неї. Гвинтівку затисло між ними, і вона вистрелила. Одна з дівчат поповзла до дробовика.

Третій чоловік, який *не* розвернувся до жінок, почав стріляти по Френ. Френні сиділа на мотоциклі, тримала рушницю в руках і тупо кліпала на нього. Він мав оливкову шкіру й скидався на італійця. Вона відчула, як повз її ліву скроню продизжчала куля.

Нарешті Гарольд висмикнув із кобури один пістолет. Він звів зброю та вистрелив у чоловіка з оливковою шкірою. До нього було кроків п'ятнадцять. Гарольд промахнувся. У рожевому домі-причепі, трохи лівіше від голови чоловіка з оливковою шкірою,

з'явилася дірка від кулі. Чоловік з оливковою шкірою подивився на Гарольда та сказав:

— А тіпер я тібе вб'ю, ти, сушій син.

— *Не робить цього!* — заверещав Гарольд.

Він кинув пістолет і виставив перед собою порожні руки.

Чоловік з оливковою шкірою тричі вистрелив у Гарольда. Усі три кулі пролетіли мимо. Третій постріл був найближчим до того, щоб завдати шкоди, — куля відскочила від вихлопної труби «ямахи» Гарольда. Мотоцикл перекинувся, і Гарольд із Гленом полетіли на дорогу.

Минуло двадцять секунд. Гарольд зі Стю лежали плазом. Схрестивши ноги, на дорозі сидів Глен. Він і досі мав такий вигляд, наче не до кінця розумів, де він і що відбувається. Френні відчайдушно намагалася вистрелити в чоловіка з оливковою шкірою, перш ніж він застрелить Стю чи Гарольда, та гвинтівка ніяк не хотіла стріляти, навіть спусковий гачок не натискався, бо вона забула зняти запобіжник. Блондинка продовжувала боротися з другим чоловіком, а жінка, яка кинулася за дробовиком, зчепилася зі ще однією незнайомкою, змагаючись за зброю.

Лаючись мовою, яка, безсумнівно, була італійською, чоловік з оливковою шкірою знову прицілився в Гарольда, а тоді Стю вистрелив — лоб чоловіка з оливковою шкірою ввалився, і він гепнув на долівку, як мішок із картоплею.

До боротьби за дробовик долучилася ще одна жінка. Чоловік, який його впустив, спробував відштовхнути її. Вона простягла руку, вхопила його за промежину джинсів і стиснула пальці. Френ помітила, як до самого ліктя в неї понапиналися жили. Чоловік загорлав. Дробовик його більше не цікавив. Він схопив себе за яйця, зігнувся й пошкунтильгав геть.

Гарольд поповз по дорозі до свого пістолета. Підхопив його та вистрелив у чоловіка, який тримався за промежину. Він вистрелив тричі й усі три рази промазав.

«Просто як у "Бонні та Клайді", — подумалось Френ. — Господи, всюди кров!»

Блондинка зі стрижкою-шоломом програла битву за гвинтівку другого чоловіка. Він висмикнув її та копнув дівчину — певне, цілив у живіт, однак замість цього його важкий чобіт ударив її в стегно. Вона хутенько позадкувала, розмахуючи руками, щоб утримати рівновагу, і, волого плюхнувшись, приземлилася на зад.

«Зараз він її застрелить», — подумала Френні, та він крутнувся на місці, наче п'яний солдат, і одразу ж почав стріляти в групу з трьох жінок, які зіщулились від страху біля «кантрі сквайра».

— З'їли, сучари?! — загорлав той, годуючи їх кулями. — З'їли, сучари?!!

Одна з жінок упала й по-риб'ячи забилася на асфальті між універсалом і перекинутим трейлером. Дві інші кинулися бігти. Стю випустив кулю в стрілка й промахнувся. Другий же чоловік вистрелив в одну з утікачок і влучив. Вона скинула руки до неба й упала. Інша жінка вильнула ліворуч і сховалася за рожевим причепом.

Третій чоловік (той, хто випустив дробовик і не зміг його відібрати) й досі кульгав туди-сюди, тримаючись за промежину. Одна з жінок націлила рушницю на нього, замружилася й натиснула на обидва гачки, скривившись в очікуванні пострілу. Та дробовик мовчав — патрони було вже вистріляно. Вона перевернула його, схопилася за дуло й махнула прикладом. По голові вона не влучила і вдарила чоловіка в точку, де шия кріпилася до його правого плеча. Він упав на коліна і спробував відповзти далі. Жінка в блакитному светрі з написом «КЕНТСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ» та подертих синіх джинсах рушила за ним і на ходу вдарила його дробовиком. Чоловік повз далі, кров бігла з нього струмками, і жінка в університетському светрі продовжувала молотити його дробовиком.

— З'їли, сучари?!! — не вгавав другий чоловік і вистрелив в очманілу жінку середнього віку, яка белькотіла сама до себе.

Відстань між дулом і жінкою дорівнювала щонайбільше трьом футам — вона могла б простягти руку й заткнути його мізинцем. Він промазав. Стрілок знову натиснув на спусковий гачок, та цього разу гвинтівка лише клацнула вхолосту.

Тепер Гарольд схопився за пістолет обома руками — так, як тримають його поліцейські. Він бачив це по телевізору. Гарольд натиснув на гачок, і куля влучила в лікоть другого чоловіка. Поранений випустив гвинтівку й застрибав, викрикуючи щось незрозуміле. Френні ті зойки нагадали те, як кролик Роджер канючив «б-б-будь-ласоч-чка!»¹

¹ Кролик Роджер — персонаж книжок Гері К. Вулфа, першу з яких у 1988 р. чудово екранізував Роберт Земекіс («Хто підставив кролика Роджера?»). Має антропоморфний вигляд і затинається навіть коли кричить.

— Влучив! — захоплено вигукнув Гарольд. — Влучив! Господи, я влучив!

Нарешті Френні згадала про запобіжник. Вона відклацнула його в ту саму мить, як Стю знову вистрелив. Другий чоловік упав, тримаючись уже не за лікоть, а за живіт. Його крики тривали.

— Боже мій, Боже мій, — тихо сказав Глен, закрився руками й заплакав.

Гарольд знову вистрелив. Тіло другого чоловіка підстрибнуло. Крики обірвалися.

Жінка в університетському светрі знову махнула дробовиком, і цього разу приклад опустився прямісінько на голову пластуна. Звук був такий, наче Джим Райс відбив швидкісний, потужний фастбол¹. Горіховий приклад і голова чоловіка розтрошилися.

На кілька секунд зависла тиша. Чувся лише пташиний поклик: «Віть-віть... віть-віть... віть-віть...»

А тоді дівчина в светрі стала над тілом третього чоловіка й заїшлася довгим, тріумфальним криком первісної людини. Френ Голдсміт запам'ятала його на все життя.

— — —

Блондинку звали Дейна Юргенс. Вона була з Ксенії, штат Огайо. Дівчину в светрі Кентського університету звали Сьюзен Стерн. Жінку, яка захопила містера Дробовика за промежину, — Ширлі Геммет. Вони не знали, як звуть їхню товаришку, якій було років тридцять п'ять — коли Ел, Герві, Ронні та Вьордж підібрали її два дні тому, вона була в шоковому стані й тинялася вулицями містечка Арчболд.

Їхня дев'ятка зійшла з траси й заночувала у фермерському будинку західніше від Коламбії, уже за межею штату Індіана. Усі вони були в стані шоку, і потім Френні подумалося, що їхній похід через поле, від рожевого дому-причепа на заставі до фермерського будинку, міг видатися сторонньому глядачеві вилазкою на природу, яку організувала для постояльців місцева божевільня. Трава сягала їм до колін і досі була мокрою від нічного дощу. Їхні штани промокли до нитки. У повітрі незграбно ширяли білі метелики — крила комах обважніли від вологи, і вони то наближались до людей, то відлітали геть, п'яно виписуючи кола й вісімки. Сонце намагалося

¹ Джеймс Едвард «Джим» Райс (1953 р. н.) — американський бейсболіст-хітер (відбивальник), який грав за команду «Бостон Ред Сокс». Фастбол — основний різновид подач у бейсболі.

пробитися, та поки що в нього нічого не виходило, і воно було лише світлою плямою, що ледь просвічувала крізь біле захмарене небо. Та попри це день уже почав розжарюватися: спека змагалася з вологістю, і повітря сповнювали зграї чорного вороння та їхні хрипкі, потворні крики.

«Зараз ворон більше, ніж людей, — подумала зачмелена Френ. — Втратимо пильність, і вони склюють нас із лица землі. Помста чорнокрилого війська. Ворони їдять м'ясо? Ох, боюся, що так».

За ширмою пустопорожніх думок, наче сонце за хмарною запоною, ледь виднілися сцени з перестрілки, що на повторі прокручувалися в її голові — як і сонце цього страшного, вологого ранку 30 липня 1990 року, вони бриніли могутністю. Обличчя жінки стає червоною плямою. Стю падає. Мить пронизливого жаху — їй здається, що його застрелили. Один з нападників горлає «З'їли, сучари?!», а тоді його поцілює Гарольд, і він щось торохкотить, наче кролик Роджер. Ломокартонний звук пострілів. Звір'ячий, переможний крик Сьюзен Стерн — вона стоїть над тілом, розставивши ноги, а з розчерепленої голови її ворога сочиться досі теплий мозок.

Поряд із нею йшов Глен. Його обличчя мало тонкі, сардонічні риси, однак наразі Глен виглядав пригніченим, загубленим, а сиве волосся розвіювалося навколо голови так, ніби копіювало поведінку метеликів. Він тримав Френні за руку й раз по раз машинально плескав її.

— Не дозволяй перестрілці на тебе вплинути, — сказав він. — Такі жажіття... без них не обійдеться. Найкращий захист — збиратися разом. Тобто суспільство. Суспільство — наріжний камінь арки, яку ми зведемо цивілізацією, і єдиний дієвий антидот злочинності. Потрібно ставитися до таких... до таких... до подібних випадків... як до належного. То була лише окрема подія. Думай про них, як про тролів. Так! Тролі, йоги та іфрити¹. Типові чудовиська. Це я можу прийняти. Я приймаю це як очевидну правду — можна сказати, керуюся соціологічною етикою. Ха! Ха!

Той сміх був схожий на стогін. Френні перемезувала його багатозначні фрази словами «так, Глене», та він цього ніби й не чув. Від Глена слабко відгонило блювотинням. Метелики підлігали до них, билися об їхні тіла, а тоді відвалювали у своїх комашиних справах. Вони вже майже дійшли до будинку. Перестрілка тривала менш ніж

¹ Іфрит — різновид джина в арабській та мусульманській міфології. Певне, під «йогами» Бейтман має на увазі щось лавкрафт'янське — у міфології, яку створив Лавкрафт, є зле божество, яке звуть Йог-Сототом.

хвилину. Так, менш ніж хвилину, однак Френ підозрювала, що на прохання публіки покази в її голові триватимуть. Глен поплескав її по руці. Френні хотілося сказати йому, щоб перестав, та вона боялася, що він може заплакати. Плескання вона витримає. А от чи зможе вона дивитися на сльози Глена Бейтмана? Навряд.

Стю йшов у супроводі Гарольда й блондинки Дейни Юргенс. Сьюзен Стерн і Петті Крогер тюпали обабіч безіменної жінки, яку підібрали в Арчболді. Вона й досі була в ступорі. Ширлі Геммет — жінка, у яку мало не впритул стріляв чоловік, що перед смертю кричав, наче кролик Роджер, — йшла трохи лівіше. Вона бурмотіла собі під ніс та періодично намагалася вхопити метеликів, які пролітали повз неї. Компанія рухалася повільно, однак Ширлі Геммет відставала. Неохайне сиве волосся звисало їй на лице, а очі визирали на навколишній світ, наче перелякані миші зі сховку.

Гарольд тривожно зиркнув на Стю.

— Дали їм просратися, правда, Стю? Замочили покидьків. Вальнули тих засранців.

— Мабуть, так, Гарольде.

— Мужик, та ми ж *мусили* це зробити, — Гарольд говорив так, ніби Стю намагався довести йому протилежне. — Або ми, або вони!

— Вони б вам макітри прострелили, — тихо сказала Дейна Юргенс. — Коли вони на нас напали, я була ще з двома хлопцями. Вони застрелили Річарда з Деймоном із засідки. Коли все скінчилося, всадили їм по кулі в черепи. Для перестрашування. Ви зробили, що мусили, це точно. Чудо, що ви взагалі вижили.

Гарольд крутнувся до Стю.

— Чудо, що ми взагалі вижили! — вигукнув він.

— Гарольде, все гаразд, — сказав Стю. — Не бери її слова так близько до серця.

— Звісно! Без питань!

Гарольд нервово покорпався в наплічнику, дістав шоколадку «Пейдей» і мало не впустив її, намагаючись зняти обгортку. Він вилаяв батончик і почав його наминати, тримаючи шоколадку обома руками, наче льодяник на паличці.

Вони підійшли до фермерського будинку. Гарольд їв батончик і раз у раз нишком обмацував себе, аби остаточно пересвідчитися, що його не поранено. Йому було дуже кепсько. Хлопець боявся глянути на свою промежину. У нього майже не лишилося сумнівів, що він обісцявся, коли вечірка біля рожевого трейлера сягнула самого розпалу.